

VENCLJEVE NOVICE

Glasilo učencev OŠ Venclja Perka

april 2019

Številka 21

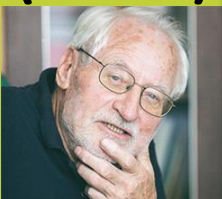


V tej številki lahko preberete razmišljanja o življenjskih poteh sedmošolcev

Nobena pot ni ravna. Nobena pot ni revna, a vsaka je zahtevna in tvoja ena sama – glavna.

(Tone Pavček)

**Tone Pavček
(1928-2011)**



V življenju ima vsak svoje sanje, cilje. Vsak si želi nekaj postati. Ampak zato je treba hoditi po svojih poteh. Ker je tvoja pot najpomembnejša. In za svoje sanje je treba tudi nekaj narediti.

Jaz si v življenju želim, da bi odšel na glasbeno šolo, ker imam zelo rad glasbo. Igram kitaro, pa upam, da ne zaman, zato sem se odločil za glasbo. Ker pa želim, da bi se mi ti cilji uresničili, bom moral trdo delati za to.

Zato pa: če hočeš, da postaneš to, kar hočeš, moraš nekaj narediti in hoditi po svojih poteh.

Ker pa je v življenju res težko z glasbo, se bom moral zelo potruditi.

Nejc Gregorc, 7. b

Nihče na svetu nima nezmotenega življenja. Nikoli ne bo človeka brez napak. Vsi se motimo in vsi se zmotimo. Na napakah se najbolje učimo.

Nihče ni reven. Tudi če imamo malo denarja, smo lahko bogati. Kako? Z znanjem in srcem.

Vsega, kar se lotimo, ne moremo narediti brez truda. Če pa že, pa ne izpade dobro. Vse zahteva svoj čas in potrpljenje. Vse ima svoj original. Vse je edinstveno in neprecenljivo.

In vse kar imaš, lahko svetu daš.

Jaka Savšek, 7. b

Se vam je kdaj zgodilo, da sedite gledate v strop, berete knjigo ali počnete kaj drugega in razmišljate, ali je kakšna pot revna, ravna ali zahtevna?

Jaz kot oseba, ki jo zanimajo mnoge stvari, ki drugih ne zanimajo, velikokrat sedim in

razmišljam o svoji življenjski poti. Vsaka pot ima vzpone in padce. Vsaka pot je bogata. Prav tako je vsaka pot na svoj način zahtevna. A najbolj pomembna je tvoja, ena in edina - glavna.

Vsaka pot je težka, lahka ne obstaja. Vsaka pot je takšna, kakršno ti bog

naredi. Revna ali ravna, kriva ali bogata – vsaka je narejena tako, da je možno voziti čez njo, čeprav včasih ne mislimo tako.

Življenjska pot je toliko težka, kolikor bog misli, da si močan.

Belmina Dedić, 7. b

Nobena pot ni ravna, jaz si to razlagam kot, da vsak človek v življenju pade, a ne glede na to, kolikokrat se je treba vsakič pobrati, v metaforičnem in v dobesednem pomenu.

To bi lahko povzela še s pregovorom, da za vsakim dežjem posije sonce. Vsakič, ko se ti zgodi nekaj slabega, se moraš pobrati, saj se ti bo drugič zgodilo nekaj dobrega.

Naslednji, nobena pot ni revna; to pri meni pomeni, da nobena pot ni dolgočasna, saj vsakemu življenje postavi posebno oviro ki jo moraš čez vsak dan premagovati. Ta ovira ni lahka, zato se vsakemu zgodi nekaj posebnega v življenju in zato ni nobena pot revna.

A vsaka je zahtevna; nobeno življenje ni lahko. Kot sem že prej omenila, ti življenje da ovire, ki niso lahke. A vsakič, ko ti je težko, si le reci: življenje je lepo.

In nazadnje, tvoja ena sama - glavna. Osredotočaj se na svoje življenje in ne na tuja.

Lana Avramovič, 7.b

Z besedami v naslovu se strinjam, saj sem tako jaz kot tudi drugi to že doživela. Nobena pot ni ravna. Vedno se nekaj zaplete, moraš iti čez ovire. Lahko se zgodi, da hočeš pomagati otrokom v Afriki. To zelo težko dosežeš, ker greš na neznan kraj, zapustiš domače in navade v svojem okolju. Rabiš tudi denar, ki ga je za prenove zelo težko dobiti.

Težko dosežeš, da postaneš eden izmed znanih pisateljev ali pesnikov. Ta pot je še posebej zahtevna, saj te morajo ljudje sprejeti. Tudi pri meni je tako, saj plešem v plesni šoli. Tekmujem peto leto zapored in s svojo skupno dosegamo vrhunske

rezultate. Tako da smo kot skupina in plesna šola kar poznani.

Pri tem, ko krojiš svojo prihodnost, pa se moraš osredotočati samo na eno pot. Na tvojo glavno. Ko plešem, pozabim na vse. Na probleme in ostale težave. Osredotočam se na svojo plesno pot. In tako uspem.

Ne ozirajte se preveč na težave drugih. Pojdite svojo glavno pot. To pa še ne pomeni, da jim pri težavah ne smete pomagati. Vztrajajte pri tistem, kar si želite ostati. Ne ustrašite se krivih in zahtevnih poti. Manja Bojc, 7. b

Nekoč na planetu, v neki čisto drugi galaksiji, so bili štirje prijatelji. Mimo, Momo, Lilo in Linko. Bili so vsi prijazni, z istega planeta, a vsak je bil drugačen. Njihov planet se je imenoval Planet drugačnih, ker je tam vsak drugačen.

Vsak je imel svojo lastnost. Živel so v majhnih hiškah, ki so bile v oblikah, po katerih se je imenovalo mesto, npr. kvadrat, trikotnik in pravokotnik ter krog. Mimo je bil zelen s tremi očesi na tipalkah, imel je veliko glavo, a majhno telo. Drugi je bil Momo. Zgledal je kot žogica s tačkami in tipalkami. Tretji je bil Lilo, bil je kvadratna mala puhasta kepica in imel je ne okrogle, ampak trikotne oči na tipalkah. Potem pa je bil še zadnji najmlajši - Linko. Imel je pravokotno telo, kvadratne oči na tipalkah, in seveda je bil najposebnejši, saj je edini imel mavrične lase. Ostali so imeli lase take, kot so imeli telo, zato je bil tudi on tako poseben. Pa so se odločili, da bodo šli na pot in so prišli do križišča petih poti. Na eni tabli je pisalo: ta pot ni ravna. Na drugi tabli je pisalo: ta pot ni revna. Na tretji tabli je pisalo: ta pot je zahtevna, ta pot je ena sama glavna. Prerekali so se, kam naj gredo in mali se je potem spomnil, da gre vsak po svoje. Pa so rekli, postavimo se na tri-štiri, kam bi radi šli. Vsi, razen malega, ki je šel na zahtevno pot, so šli na glavno. Niso se mogli odločiti, kdo bo šel, zato so pustili najstarejšemu Mimu, ki je bil v tej skupini največja boječka. Momo in Lilo sta šla na an ban pet podgan in je šel Mimo na pot, ki ni revna, Lilo pa na pot, ki ni glavna.

Čez nekaj ur so se vsi znašli na istem križišču, in ugotovili, da se vse poti združijo v eno, saj je eno samo življenje z več odločitvami.

Karmen Uršič, 7. b

Živel so v majhni hiški, z majhno družino in z malo denarja. Sami so morali poskrbeti za kmetijo samorogov, ki so jih podedovali od staršev.

Hodila sem v deveti razred. Že od nekdaj sem sanjala, da bi postala veterinarica. Da bi se le vpisala v srednjo veterinarsko šolo.

Bližal se je konec leta in šola se je zaključevala. Vpisala sem se v šolo, v katero sem se hotela. Ko sem čepela v svoji sobi in gledala, kako se samorogi pasejo, je končno prišlo pismo, ki je reklo, da sem bila sprejeta. Veselila sem se in kmalu sem opravila srednjo in fakulteto za veterinarico.

Imela sem vse, opravljeno šolo in samorožice, ki pač niso nič delali. A nečesa nisem imela. Nisem imela službe. Iskala sem jo noč in dan, povpraševala ljudi in celo pristala bi, da odidem v tujino v službo. Nič. Niti ene službe.

Kasneje sem se spomnila, da imajo samorogovi rogovi skrivno moč, da ti izpolnijo želje. Že takoj sem jo uporabila, da mi pričara službo. In mi jo je. A v tej službi nisem bila srečna. Razmišljala sem in razmišljala, kaj je stvar, ki me moti. Vse, je bil moj odgovor, vse, kar sem naredila narobe. Vse, kar sem si zaželela, in vse, kar sem počela. Razmišljala sem in dala odpoved.

Vsaka pot je zahtevna, zato sem sama naredila še en izpit in skrbela samo še za skrivaj čarobne samorožice.

Pot je bila težka, a misel še težja. Tako sem pomislila, da nobena pot ni ravna. Nobena pot ni revna, a vsaka je zahtevna in tvoja ena sama - glavna.

Isabela Povše, 7. b